

Vi är nu inne i fastetiden, den fyrtio dagar långa förberedelsetiden inför den största högtiden av dem alla: PÅSKEN. Fastetiden är menad som en tid av stillhet och självprovning och rening, en tid för att möta Gud och sig själv, en tid att gå i närkamp med det mörka och låta hans frälsning gå på djupet i våra liv.

Den här söndagens tema handlar just om en sådan närkamp med det mörka. Temat är "Den kämpande tron".

Jag tror att de flesta av oss har på ett eller annat sätt fått smaka på livets törnar och de mörka dalarna, när själen och tron får kämpa för att hålla sig uppe och orka igenom. Det kan vara en kamp av ångest, men det kan också vara en växtvärk där Gud förlossar själen till att komma upp på en annan nivå och leva närmare honom.

I en tid som denna är det viktigt att veta vad vi tror på och kämpar för.

För mängder med människor har genom historien kämpat i trons namn. Vissa har sagt sig göra det, men de har egentligen haft politiska, ekonomiska och egoistiska intressen (korstågen, inkquisitionen)

Andra har verkligen kämpat med sin tro som grund och till och med varit beredda att dö, hellre än att svika den. Vissa kämpar för sin rätt att tro som de vill, till exempel de första kristna som slängdes till lejonen på Colosseum i Rom för att de inte ville offra till kejsaren och de kristna i många muslimska länder som idag kämpar för att få utöva sin tro. Andra kämpar mot orättvisor i samhället, men har sin tro som grund, till exempel Desmond Tutu i Sydafrika som kämpade mot apartheid och svenska kyrkans präster i Berlin som under andra världskriget smugglade ut judar och kämpade mot nazisterna. Just nu är det aktuellt i vårt land med en nytexaminerad barnmorska som är troende (pingtvän) och har förvägrats två jobb hon sökt då hon inte vill utföra aborter. Ärendet kommer nu drivas vidare till Europadomstolen. (samvetsfrihet)

Det är en sådan växtkamp vi möter i texten om Jakobs kamp vid Jabboks vadställe (själva ordet Jabbok kommer från hebreiskan för "kamp"). Jakob hade lurat av sin bror Esau både förstfödsrätt och välsignelse. (Själva namnet Jakob betyder "han som håller i hälen") Detta gjorde att han fick fly till främmande land, till slakten hos aramén Laban i Paddan Aram i Syrien. Gud välsignade Jakob. Han gifte sig inte bara med en kvinna, utan två. Tillsammans med dem och deras två slavglickor fick han (slutligen) 12 söner och en dotter. Hans förmögenhet växte och till slut hade han tusentals oxar och får. Han var en mäktig patriark efter sin tids mått, för 4000 år sedan i Kanaans land.

Men trots detta var han inte tillfreds. Och så upplever han en natt Guds kallelse att gå tillbaka till sitt barndomsland. Det blir en resa tillbaka till det förflutna, till att försonas med sitt förflutna och med den bror han lämnat bakom sig när han tagit sig fram i livet med list. Och det är där vi möter honom, i utkanten av Kanaans land i natten vid Jabboks vadställe.

1 Mos 32:22-31

sig sina båda hustrur och sina båda slavinnor och sina
dstället. Han lät dem gå över floden och lät föra över
allt som tillhörade honom. Jakob blev ensam kvar. Då brottades en man med honom tills
dagen grydde. När han såg att han inte kunde besegra Jakob slog han till honom på
höftbenet, så att höften gick ur led när de brottades med varandra. "Släpp mig", sade
mannen, "dagen gryr!" Men Jakob svarade: "Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig."
Han frågade honom: "Vad är ditt namn?" — "Jakob", svarade han. Då sade han: "Ditt namn
skall inte längre vara Jakob utan Israel, ty du har kämpat med Gud och människor och
segrat." Jakob bad honom: "Låt mig få veta ditt namn." Han svarade: "Varför frågar du mig
om mitt namn?" Och han välsignade honom där. Jakob kallade platsen Penuel, "ty", sade
han, "jag såg Gud ansikte mot ansikte och ändå skonades mitt liv". När han lämnade Penuel
såg han solen gå upp. Och han haltade på grund av sin skadade höft.

Ensam med Gud

Jakob, är mannen som lurade både sin pappa och bror och blev rik som ett troll. Men när vi möter Jakob i helgens text är han feg och rädd för framtiden. Han ger mottot "kvinnor och barn först" en ny innebörd när han skickar sina två fruar och elva barn i förväg över floden Jabbok. Han vet att hans bror är på väg och det står i texten versarna innan jag läste, att han är rädd att brorsan ska slå ihjäl honom, hans fruar och barnen. Så han låter dem gå först.

Och så står Jakob där ensam kvar. Ensam. När allt har stillnat. Utan synliga bevis på sitt värde framför ögonen, utan underhållning som sysselsätter tankarna. Öknens stillhet, nattens stillhet där det inre kommer fram, det som vi har tryckt ner inom oss.

Tar du dig sådan stillhet ibland? De säger att det bara är den som vågar vara ensam med sig själv som verkligen kan gå in i mötet med en annan människa – eller med Gud.

Men ofta är det så att vi vägrar att gå in i ensamhetens möte frivilligt, när vi har en massa yttre bekräftelser omkring oss. Ibland krävs det att Gud låter den yttre bekräftelsen gå ifrån oss – det vi byggt upp av framgång och positioner och trygghet – för att komma till det mötet i vårt inre.

Så Jakob står där helt ensam – men han är inte ensam i sin ensamhet. En man är där med honom, en man som är mer än människa. Kanske samme man som tvåtusen år senare själv skulle stå ensam i Getsemane? En man som samtidigt är människa och Gud.

Så Gud är där – men för Jakob blir inte det något ljuvt Gudsmöte. Gud är den allsmäktige inför vilken vi bara kan böja oss och ta av oss skorna eftersom vi står på helig mark. Men Jakob vägrar böja sig. Han har fått kämpa sig till allting här i livet, och han vet att den som blir sårbar snart blir sårad och är ute ur leken och konkurrensen bland oss människor. Han tänker att styrkan är allt han har. Så han spjärnar emot och brottas med Gud, minut efter minut, timme efter timme, i möda och mörker.

Har du upplevt detta? När Gud är där och Hans goda vilja och väg är tydlig, men man vill inte eller vågar eller kan inte lita på Honom. Trots att Guds väg alltid är bäst i slutändan. Så var det för Jakob. Han var rädd för att stå naken, han var tvungen att ha kontroll. Han ville brotta ner Gud i sitt liv och inordna Honom under sin kontroll.

er sin egen styrka, att han inte vill eller kanske inte ens nådaslag på höften och då hoppar den ur led. Det är den Allsmåttige nan brottas med, honom för vilken allt måste foga sig, höfter och himlar och hav. Endast till oss människor har han gett privilegiet att frivilligt välja att böja oss.

Och då, när Jakobs styrka är bruten, då kommer hans undantryckta hjärta fram: "Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig!" Jag släpper inte, jag vägrar ge upp.

Det är här den kämpande tron kommer i dagen. Tron som inte släpper taget när det blir motstånd, nedgång och kamp. Tron som vägrar ge upp när den får en rak höger, inte ens om den verkar komma från Gud själv. Jag släpper dig inte om du inte välsignar mig! Men är inte det utpressning? Jo, men det är också längtan nedkokad till desperation. Detta måste jag ha, kosta vad det kosta vill! Den desperata hungern efter Guds verklighet. Vi nöjer oss inte med något mindre än dig själv Gud! Om inte du välsignar, om inte du andas med din Ande på oss, om inte du drar människor till dig, då kan vi lika gärna säga adjö. Då spelar inget någon roll.

Vad Jakob mest av allt längtar efter i all sin ensamhet är inte mer makt eller rikedom, vad vi alla längtar efter innerst inne, det är att få bli välsignad av En som är större, att få slappna av under ett Ansikte som lyser över oss och ser på oss med reservationslös kärlek. Det är en större skatt, en dyrbarare pärla, än allt man kan vinna åt sig av makt och framgång genom ensam kamp här i världen. När Jakobs totala kontroll över sitt liv nu är knäckt efter Guds nådaslag, då är han fri att ropa ut sin längtan efter att få bli välsignad.

Vad är ditt namn?

Och vad säger Gud då? Han säger: "Vad är ditt namn?" Han frågar: Vem är du? Att bli välsignad innebär att låta sig bli känd, att erkänna sitt namn och sin natur, att stå för vem man är och vad man gjort och ta ansvar för det. Det är bara i sanningens punkt som mötet kan ske, som välsignelsen kan ges. Välsignelse är relation med En som är större, en som är Sanningen, en som frågar: Vad är ditt namn?

Och då säger han det till slut: Jakob. Yaakov. Här är jag. Jag står för det jag gjort, jag står för den jag är och tar ansvar för det. Det är inte vackert, men så här är det. Jag bekänner inför dig, helige Gud, att jag har syndat med tanke, ord och gärning.

Det finns en underbar vers hos profeten Hosea som ger oss ännu mer ljus över vad det var som hände där vid Jabboks vadställe.

Jag läser från Hosea 12: *I moderlivet grep han sin bror i hälen, när han blivit man kämpade han med Gud. Ja, han kämpade med ängeln och vann seger, han grät och bad honom om nåd.* (Hos 12:3-4)

Han kämpade med ängeln och vann seger, han grät och bad om nåd. Den största segern är att gråta och be om nåd.

Det saliga bytet

Och då händer något som brukar kallas det saliga bytet. När han böjer sig för Gud och säger "jag är Jakob", då säger Gud: "Du skall inte längre heta längre Jakob utan Israel, för du har kämpat med Gud och segrat." När vi säger: "Gud, jag är en syndare, förbarma dig", då säger han: "Du är inte längre en syndare. Du är rättfärdig, du är min. Du är Israel."

ånga betydelser. *Yisra El* betyder "kämpar med Gud", men det betyder också "Gud kämpar". När vi slutar kämpa mot Gud och böjer oss, då upptäcker vi: Gud kämpar för oss, då samverkar allt till det bästa för dem som älskar Gud (Rom 8:28). När vi slutar hålla ner Gud som ett passivt objekt, då träder han fram som ett aktivt subjekt i våra liv, och vi får uppleva den levande kristendom som är på riktigt, som Bibeln beskriver.

Sedan betyder *yisra* även "regerar", så Israel betyder både "regerar med Gud" och "Gud regerar". När vi böjer oss och erkänner att Gud regerar, när vi tar emot honom som Herre i våra liv, då får vi också en delegerad auktoritet att regera med Gud – en kraft att göra Guds vilja i våra liv här och nu, och i den kommande världen en tron tillsammans med Gud.

Det är det saliga bytet som ligger dolt i namnet Israel – när vi byter vårt "kämpar mot Gud" till att Gud kämpar för oss, att Gud regerar över oss, och att vi regerar med Gud.

Då kallar vi inte längre vårt mörker för Jabboks vadställe, "kampens vad". Då gör vi som Jakob och kallar det *Peniel*, Guds ansikte, som vi anar i vårt mörker tills det blir som för Jakob: han ser solen gå upp i hans liv, och han går från sitt *Peniel*, haltande till sin kropp, men stark i Guds nåd.

Avlutning

Den kämpande tron innebär att tvivla på den egna förmågan att leva som kristen och upptäcka att Jesus är den ende som kan hjälpa oss. Tvivlet kommer när vi upptäcker att vi är syndare som behöver förlåtelse. Den kämpande tron lär oss att inse att vi inte förmår leva som kristna på egen hand eftersom vi alltid är syndare. Därför leder alltid den kämpande tron oss till Jesus. Den kämpande tron är kampen att komma Jesus närmare och bli alltmer lik Honom. Det är en ständig kamp eftersom vi märker att ju närmare Jesus vi kommer desto mer ser vi av vår egen otillräcklighet och märker att vi mer och mer behöver Hans förlåtelse och kärlek. Det blir en kamp som leder till att vi växer i tro och kärlek.

Och Jesus kan säga om oss som han sa om synderskan som kämpade för sin tro.

Berättelsen om synderskan i farisén Simons hus handlar om vad som hände vid det tillfälle, när Jesus blev bjuden hem till farisén Simon. In till farisén kommer då denna kvinna och smörjer Jesu fötter. Hon gråter och kysser hans fötter. Farisén Simon tänkte: hur kan han tillåta att denna kvinna rör vid honom? Om han vore en profet, skulle han veta vad för slags kvinna det är.

Hon var utstött ur samhället, dömd i förtid. Ingen trodde hon kunde få någon förlåtelse. Hon var ett hopplöst fall. Hon hade inget att våga tro på, men hon chansade att våga tro på det hon hade fått höra om Jesus. Hon kom och gav Jesus det som hörde seden till när man skulle hälsa någon högt stående person välkommen. Hon hade inget eget att komma med. Hon visste att hon som synderska stod under Guds dom. Men hon litade på Jesus, att Han kunde förlåta synder. Hon visade att hon ville följa Honom och Han förlät henne. Jesus sa: *Hon har fått förlåtelse för sina många synder, ty hon har visat stor kärlek*

En vandringsång. Herre, hör mitt rop, lyssna när jag bönfäller dig! Om du lade synden på minnet, Herre, vem kunde då bestå? Men hos dig finns förlåtelse, och därför fruktar man dig. Jag väntar på Herren, jag längtar, jag hoppas få höra hans ord. Jag längtar efter Herren mer än väktarna efter morgonen, än väktarna efter morgonen. Hoppas på Herren, Israel, ty hos Herren finns nåd och makten att befria. Han skall befria Israel från alla synden.

Tillämpning:

- Vad är det du kämpar för?
- Tar du dig tid för stillhet?
- Vad är det som kan vara jobbigt med att "möta sig själv" som Jakob gjorde?
- Var i ligger välsignelsen att "möta sig själv" ?
- Kan du släppa kontrollen över ditt liv och ge den till Gud?
- Hur växer du i tro o tillförsikt och vila i din tro på Gud?